

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

ΙΘ'

ΛΥΣΙΣ

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ πύργου ἐνώπιον τῆς οἰκογενείας ὅλης συνηγμένης ἐπὶ τὸ αὐτό, ὁ συμβολαιογράφος Μελεζῶ ἔδιδε λόγον τῶν διαφόρων ἐργασιῶν αἵτινες εἶχον ἀνατεθῆ εἰς αὐτόν. Τὸ παθητικὸν τοῦ μαρκησίου εἶχεν ἐντελῶς ἐκκαθαρισθῆ πληρωθέντων τῶν χρεῶν, συμβόλαιον δὲ συνεταϊρισμοῦ τοῦ Γεωργίου Καρβαγὰν καὶ τοῦ Ὀνωρίου Κλαϊρεφὸν ἐξησφάλιζε τὰς ἐν τῷ Μεγάλῳ Πηλωρυχείῳ ἐργασίας. Ὁ υἱὸς τοῦ Καρβαγὰν γενόμενος συνétairos, διώρισε διευθυντὴν τῶν ἐργασιῶν ἀνθρωπὸν τινα τῆς ἐκλογῆς του. Τὰ δὲ κέρδη ἐμελλον νὰ διανεμῶνται ἐξ ἴσου, ὁ μὲν μαρκήσιος ἐπὶ τῇ καταβολῇ τοῦ καταστήματος, ὁ δὲ Γεώργιος ἐπὶ τῇ καταβολῇ τῶν κεφαλαίων.

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε μαρκήσιε, μὲ συγχωρεῖτε ἐὰν βιάζωμαι νὰ κανονίσω ὅσας αὐτὰς τὰς ὑποθέσεις, ἀλλ' ὁ κύριος Γεώργιος ἀναχωρεῖ αὐρῖον, καὶ τότε...

— Ἀναχωρεῖ; εἶπεν ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἐρηγνυομένη. Καὶ ποῦ πηγαίνει;

— Δὲν εἰξεύρω, δεσποινίς.

— Μὰ τί μανία τον ἔπιασε αὐτὸν τὸν ἀνθρωπὸν νὰ θέλῃ νὰ ταξιδεύῃ;

— Μὰ τί θέλετε, δεσποινίς, νὰ κάμῃ ἐδῶ; Διέρρηξε πᾶσαν σχέσιν μὲ τὸν πατέρα του, ἔκαμιν ἐχθροὺς ὅλους ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἠλπιζον νὰ λάβουν κανὲν κόκαλον νὰ το γλύφουν, καὶ ἀπέτυχον τώρα μὲ τὸν συμβιβασμὸν τοῦτον. Καὶ ἐγὼ καὶ ἡ κυρία Μαλεζῶ, οἱ ὅποιοί τον θεωροῦμεν ὡς παιδί μας, δὲν εἰξεύρετε πόσον λυπούμεθα, ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ τον ἀποτρέψω, διότι βλέπω ὅτι ἡ ἀπόφασίς του εἶνε γενναία καὶ συνετή.

— Καὶ διατί τάχα γενναία; καὶ διατί τάχα συνετή; εἶπεν ἡ γηραιὰ νεάνις ἀπειλητικῶς.

Ὁ συμβολαιογράφος μετὰ ψυχρότητος ἀπεκρίθη:

— Διότι ὁ κύριος Γεώργιος Καρβαγὰν ἔχει λόγους, τοὺς ὁποίους δὲν δύναμαι νὰ ἀποκαλύψω.

Ἡ Ἀντωνία, καθημένη πλησίον τοῦ παραθύρου, ἀφῆκε τὸ κέντημά της ἐπὶ τῶν γονάτων της, καὶ τὰς χεῖρας ἔχουσα ἀκίνητους καὶ τὰ ὄμματα ἡμίκλειστα ἐφαίνετο ὑπνώτουςα, ἀλλ' ὅμως δὲν ὑπνωττεν, ὁ νοῦς της ἀνέτρεχεν εἰς τὸ παρελθόν, καὶ ἀγῶν δεινὸς συνήπτετο ἐν τῇ καρδίᾳ της.

Φωνὴ τῆς θείας Ἰσαβέλλας ἀπέσπασε τὴν Ἀντωνίαν ἀπὸ τῶν διαλογισμῶν της. Ὁ μὲν Ροβέρτος καὶ ὁ Κροϊμενίλ μετὰ τοῦ Μαλεζῶ ἦσαν ἔξω, ἡ δὲ γηραιὰ κόρη συνδιελέγετο μετὰ τοῦ γαμβροῦ της.

— Νὰ σου εἰπῶ λοιπόν, ἠγαπητέ μοι ἐὰν ἤμουν τριάντα ἔτη νεωτέρα, σοῦ ἐγυῶμαι ὅτι θὰ συνεβίβαζα τὰ πράγματα καὶ θὰ τον ἐκατάφερνα νὰ μείνῃ ἐδῶ μαζί μας!

— Ἐλα δά, θείτσα, καὶ μὴ παραφέρεσαι τόσον.

— Παραφέρομαι διὰ νὰ ἀντισταθμίσω τὴν ἀπάθειαν τῶν ἄλλων, εἶπε μετὰ μεγάλης φωνῆς ἡ θεία Ἰσαβέλλα.

— Μὰ γιὰ νὰ σοῦ εἰπῶ, θείτσα, τὸ ἔξεύρεις, ὅτι μου ἐξάλισες τὸ κεφάλι, καὶ θὰ ἔξυπνίσῃς καὶ τὴν Ἀντωνίτσα;

— Κοιμάται!... καὶ εἶνε δυνατὸν;... ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ εἶνε ταραγμένη τοῦλάχιστον σὰν ἐμένα; Καὶ ἐγὼ τὸ ἀνάθρεψα αὐτὸ τὸ κορίτσι! Τὴν ἡμέραν τῆς δίκης ἢ συγκίνησίς της ἦτο πολὺ μεγαλητέρα. Ὅσον ἦτον ὁ κίνδυνος «μέσα τῆς Μαριᾶς ὁ υἱός», ἐπέρασεν ὁ κίνδυνος; «ὄξω τῆς Μαριᾶς ὁ υἱός».

— Ἀδελφῆ μου!

— Ἐγὼ «ἐγεννήθηκα σὲ ξέσκεπο σπίτι», καὶ «ὅ τι ἔχω ἔς τὴν καρδιά μου τὸ ἔχω καὶ ἔς τὰ χεῖλη».

— Καθὼς ἐκατάλαβα, ἀδελφῆ μου, τὸν νέον αὐτὸν τὸν ἀγαπᾶς περισσότερο ἀπὸ ἡμᾶς!

— Ἀμὲ πῶς τάχα; καὶ δὲν ἔχω δίκαιον; Τί μας ἐχρεώσται ὁ νέος, καὶ μας ἔδωκε τὰ πάντα! Μὰ τί ἀνόητος ὅπου εἶμαι καὶ χαλῶ τὴν καρδιά μου!

Ἡ Ἀντωνία ἐκινήθη ὀλίγον, ἡ δὲ θεία παρευθὺς ἐσιώπησε,

— Ἐπῆγαν ἔξω οἱ κύριοι; Εἶμαι καταμουδιασμένη, ἄς σηκωθῶ νὰ περιπατήσω ὀλίγον.

Καὶ ἐξελθοῦσα κατέβη τὴν κλίμακα. Ἐν ᾧ δὲ περιεπάτει ἤκουσεν ὀπισθὲν της τὴν θείαν λέγουσαν πρὸς τὸν μαρκήσιον:

— Λέγετε σεῖς ὅ τι θέλετε... μὰ ἐγὼ αὐτὰ δὲν τα χωνεύω. Κύτταξέ την πῶς συργιανίζει κάτω μὲ ἓνα καμάρι καὶ μὲ ὑπερηφάνειαν καὶ μὲ μίαν ἀπάθειαν! Τί νὰ εἰπῶ καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω. Ἡ εἶνε τυφλὴ καὶ δὲν βλέπει πῶς ὁ νέος αὐτὸς μαραινεται ἀπὸ τὸν ἔρωτα ἢ εἶνε πέτρα ἢ καρδιά της. Νὰ κ' ἐγὼ!

Μειδιάμα καταστελλόμενον ἀνεφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς Ἀντωνίας, ὅτε ἤκουσε τὰς τελευταίας λέξεις τῆς θείας, καὶ τὸ πρόσωπόν της ἐφωτίσθη ὡς τοπεῖον χρυσοῦμενον ὑπὸ ἠλιακῆς ἀκτίνος.

Ἐλθοῦσα πλησίον τῶν περιπατούντων ἀνδρῶν, ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Μαλεζῶ, καὶ ἀνεπαισθήτως ἐξεστόμισε τὸ ὄνομα τοῦ Γεωργίου. Ὁ συμβολαιογράφος, ὡς ἐὰν ἤθελεν ἀφορμὴν ἵνα ἀποκαλύψῃ τὰ σχέδια τοῦ νεαροῦ φίλου του, εἶπε πρὸς αὐτὴν διαφόρους λεπτομερείας. Ὅτι ὁ Γεώργιος ἐμελέτα νὰ ἐγκατασταθῇ ἐν Παρισίοις ὅπου ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ καθέξη θέσιν ἐξέχουσαν ἐν τῷ δικηγορικῷ σταδίῳ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἤθελε νὰ ἐκτεθῆ βουλευτῆς ἀλλ' ἦτο βέβαιος ὅτι, ὅταν ἀποφασίσῃ, θὰ ἐπιτύχῃ πληρέστατα.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

Εἰς τὸ προεσεξ:

Μ' ΑΓΑΠΑΙ; ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠΑΙ...

Ἐκ τῶν τοῦ Catulle Mendès

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΛΒ'

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ὀριστικὴν συνδιάλεξιν, ἦν ὁ κύριος Λεκὸκ ἔσχε μετὰ τοῦ Πιεδοῦση ἐντὸς τοῦ ἐνδικαιτήματός του ὡς Ναβάβ, ὁ κύριος καὶ ὁ πιστὸς αὐτοῦ πράκτωρ εὐρίσκοντο ἔτοιμοι δι' ἐκδρομὴν.

Τὸ πᾶν εἶχεν ἀποβῆ κατ' εὐχὴν, ἵνα ἐγκαταλείψωσι τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον» καὶ νὰ περιβληθῶσι τὰ ὑπὸ τοῦ ἰκανωτέρου τῶν ἀστυνομικῶν ἀνιχνευτῶν ἐκλεχθέντα πρόσωπα.

Ἡ σύλληψις τοῦ σχεδίου ἦτο ἀρίστη, ὁ δὲ Πιεδοῦσης ἦτο ὁ μόνος καταλλήλος, ὅπως ἐκτελέσῃ μετὰ νοημοσύνης καὶ ταχύτητος τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχηγοῦ του.

Τῇ ἐπαύριον τῆς διὰ τὴν Ἄβρην προσποιητῆς ἀναχωρήσεως, ὁ Ναβάβ εἶχε μεταμορφωθῆ εἰς ἀντιπρόσωπον ἐμπορικοῦ οἴκου καὶ ὁ μαῦρος αἰκονόμος εἰς πλανόδιον πωλητὴν.

Ὁ Ζαφέρ, ἀρχὼν τῆς Βαχώρας, ὠνομάζετο ἤδη Ἀριστείδης Σαλουμῆ, ὁ δὲ Ἄλῆς, Πέτρος Παλαδρού.

Ἀμφότεροι ἦσαν κάτοχοι ἐγγράφων ἐν τάξει, ἐγγράφων ἐπιβεβαιούντων ὅτι ὁ κύριος Ἀριστείδης Σαλουμῆ ἀντεπροσώπευε τὸν ἐμπορικὸν οἶκον Ράφσον καὶ Γένκενς, διὰ τὴν πώλησιν τῶν οἴνων, καὶ ὅτι ὁ Πέτρος Παλαδρού, γεννηθεὶς εἰς Βουργ-δ'-Ὀαζὰν τῆς ἐπαρχίας Ἰζέρ, εἶχε τὴν ἀδειαν νὰ περιφέρηται καθ' ὅλην τὴν Γαλλίαν πωλῶν ἐμπορεύματα διάφορα.

Οὐδέν, οὔτε εἰς τὰ πρόσωπα, οὔτε εἰς τὰ ἐνδύματα, οὔτε εἰς τοὺς τρόπους, εὐρίσκετο εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἐν τοῖς διαβατηρίοις αὐτῶν ἀναφερόμενα χαρακτηριστικά.

Ὁ Πιεδοῦσης ἀπεμιμήθη ἐπιτυχῶς τὴν στάσιν, τὴν φυσιογνωμίαν, καὶ τοὺς τρόπους ὀρεσιβίου τοῦ Δελφινάτου.

Εἶχεν ἄλλοτε ὑπάγει μὲ μυστικὴν ἀποστολὴν εἰς Γρενόβλην, καὶ ἐγνώριζεν ἀρκούντως τὸν τόπον, ἵνα δύνηται ἐν ἀνάγκῃ νὰ ὀμιλῇ περὶ αὐτοῦ.

Ἐγίνωσκεν εἰς τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων τὰς τιμὰς τῆς κλωστῆς, τῶν βελονῶν, τῶν ἰνδομεταξίνων ρινομάκτρων καὶ τοῦ ταχυδρομικοῦ χάρτου. Ἐγίνωσκε μάλιστα εἰς τὸν αὐτὸν σχεδὸν βαθμὸν τὴν τέχνην τοῦ πωλεῖν, καὶ τὴν ἔτι δυσκολωτέραν τέχνην, τοῦ νὰ κάμῃ τούς ἀνθρώπους νὰ φλυαρῶσιν, οὐδόπως δ' εὐρίσκετο εἰς ἀμηχανίαν, προκειμένου νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς ὑπη-

ρετρίας ἢ ν' ἀπαντήσῃ εἰς χωροφύλακας.

Ὁ γέρον Λεκὸν εἶχε καταστῆ κατὰ εἴκοσι μόνον ἔτη νεώτερος καὶ ἔλαβε τὰς προφυλάξεις αὐτοῦ ἵνα διατηρήσῃ ὃν ἐξελέξατο τύπον.

Μεταξὺ τῶν ποικιλιῶν τῶν ἀντιπροσωπων, οἵτινες περιτρέχουσιν ὅλον τὸν κόσμον, ἔλαβε τὸν τύπον τὸν μᾶλλον ἀρμόζοντα εἰς τὴν ἡλικίαν, εἰς τὰς ἔξεις καὶ εἰς τὸν χαρακτήρα του.

Ὁ κύριος Ἀριστείδης Σαλουμῆ ἦτο ἀντιπρόσωπος σοβαρός, καίτοι προσηνής, ἀντιπρόσωπος πεπειραμένος, ἀποκτῆσας ἀρκετὴν περιουσίαν, διαπραγματευόμενος μετὰ σοβαρότητος, καὶ γινώσκων ἐν τούτοις νὰ ὑποχωρῇ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν πελατῶν του, φαῖδρος καὶ γενναῖος μετὰ τῶν ξενοδόχων καὶ τῶν ἐμπόρων, ἀξιοπρεπῆς καὶ ἀβρόφρων μετὰ τῶν πολιτῶν.

Πρὸς πείσμα τῶν σοφῶν μεταμορφώσεων τοῦ τε στρατηγοῦ καὶ τοῦ στρατιώτου, αἱ δύο πρῶται ἡμέραι τῆς ἐκδρομῆς δὲν ἱκανοποίησαν τοὺς δύο ἀνερευνητάς.

Τὸ Ἀθλὸν εἶνε μικρὸν χωρίον. Τὸ Ἀθῆς δὲν εἶνε τούτου σπουδαιότερον, τὰ δὲ δύο αὐτὰ χωρία κεῖνται πλησίον ἀλλήλων. Μία ἡμέρα ἤρκεσεν ὅπως ἀνερευνησῶσι τὸ Ἀθλόν, τὸ Ἀθῆς καὶ τὰ περίχωρα.

Ὁ κύριος Λεκὸν εἶχε λάβει πληροφορίας εἰς τὰ πανδοχεῖα, τὰ φέροντα τὸν πομπώδη τίτλον Ξενοδοχείου, ἔνθα εἶχε καταλύσει ἐπὶ τινὰς ὥρας, καὶ ἔσχε σχεδὸν τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ζητήσωσι πρὸς τὰ μέρη ἐκεῖνα.

Αἱ πληροφορίες, ἃς ἐκόμισεν ὁ Πιεδοῦδης τὴν ἐσπέραν, ὅπισθεν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἀθῆς, συνέτεινον εἰς τὸ νὰ ἐπιβεβαιώσωσι τὰς σκέψεις τοῦ ἀρχηγοῦ του.

Εἰς Γριουβίζυ, τὸν ἀκόλουθον σταθμόν, οὐδὲν νεώτερον συνέβη.

Ἐπάρχει ἐκεῖ μικρὸν τι βιομηχανικὸν κέντρον, καὶ μέγας πύργος, οὗτινος ὁ ἰδιοκτήτης οὐδὲν τὸ κοινὸν ἠδύνατο νὰ ἔχη μετὰ τοῦ Τολβιάκ καὶ συντροφία.

Ἄλλως τε, ἡ παραγομένη κίνησις ἐκ τῆς ἀδιακόπου διαβάσεως τῶν ἀμαξοστοιχιῶν, αἵτινες διασταυροῦνται πρὸς τὸ μέρος τοῦτο, αἱ μὲν ἀπερχόμεναι εἰς Ὀρλεάνην, αἱ δὲ εἰς Κορβέλ, ἦτο ἐπόμενον ν' ἀπομακρύνῃ ἀνθρώπους, οἵτινες εἶχον συμφέρον ν' ἀπομονωθῶνται. Οὕτω τοῦλάχιστον ἐσκέπετο ὁ κύριος Λεκὸν, καθ' ὃν τρόπον ἔκλινε νὰ πιστεύῃ ὅτι τὸ στρατόπεδον τοῦ ἔχθρου δὲν ἦτο τόσον ἐγγὺς τῶν Παρισίων. Εἰς τὰς δυσκόλους δὲ περιπτώσεις, ὅπῃκε πάντοτε εἰς τὸ ἔνστικτον αὐτοῦ, ὅπερ σπανίως τὸν ἠπάτα.

Ὅθεν ἐνόμισεν ἀνωφελές νὰ βραδύνῃ ἐπὶ πλέον εἰς Γριουβίζυ, καὶ τὴν πρωΐαν τῆς τρίτης ἡμέρας, κατήρχετο εἰς Σαβινύ-Σουρὸρ ἔνθα μίαν ὥραν κατόπιν, ὁ Πιεδοῦδης εἰσῆρχετο πεζὸς καὶ φέρων τὸ δέμα τῶν ἐμπορευμάτων του ἐπὶ τῶν ὤμων.

Τὸ Σαβινύ ἐφαίνετο παρέχον ἔτι μᾶλλον ἐνδιαφέρον ὅπως σταματήσωσι περισσότερον.

Εἶνε κώμη, ἀριθμοῦσα χιλίους περίπου κατοίκους, καὶ εἰς τὰ περίχωρα τῆς ὀ-

ποίας φαίνονται διεσκορπισμένοι πύργος καὶ ἐξοχικαὶ οἰκίαι. Κεῖται εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι δύο χιλιομέτρων ἀπὸ τὰς ἐπαλξίαις, ἐκτὸς δὲ τῆς σιδηροδρομικῆς ὁδοῦ, δύο ὠραῖαι λεωφόροι ἄγουσιν ἐκεῖ, ἡ μὲν ἀρχομένη ἀπὸ τὸ προάστειον τοῦ Ἄδου, καὶ διερχομένη διὰ τοῦ Σῶ καὶ τοῦ Λογγιουμῶ, ἡ δὲ ἀρχομένη ἀπὸ τὸ προάστειον τῆς Ἰταλίας καὶ διερχομένη διὰ τοῦ Βιλγιουῖφ καὶ τοῦ Γριουβίζυ.

Τὸ Σαβινύ ὡς ἐκ τούτου εὐρίσκετο ἀκριβῶς ὑπὸ τοὺς αἰτουμένους ὄρους, δηλαδή οὔτε πολὺ ἐγγύς οὔτε πολὺ μακρὰν τῶν Παρισίων.

Εἴσοδος εὐκολὸς διὰ λεωφορείων ἀνέτων, ἀλλ' ἡκιστα συχναζομένων, ἀφότου δὲν ὁδοιποροῦσι πλέον διὰ λεωφορείων.

Κάτοικοι, εἰθισμένοι νὰ βλέπωσι ξένους, ἀνθρώπους μεγάλων πόλεων, ἀποκαθισταμένους εἰς δήμους διαρκῶς ἢ ἐρχομένους νὰ κατοικήσωσιν εἰς αὐτοὺς προσωρινῶς. Ἀρχοντες πυργοδοσπόται, ἀρχαῖαι ἀριστοκρατίαι· ἔμποροι, ἀποσυρθέντες ἀφοῦ ἐπλούτισαν· πολῖται, ζῶντες ἐν τῷ κύκλῳ τῆς οἰκογενείας, εἰσὶν οἱ κάτοχοι τῶν πέριξ γαιῶν.

Ὁ τόπος, λίαν τραχὺς μέχρι Γριουβίζυ, καθίσταται εὐχάριστος ἅμα ὡς εἰσέλθητις εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Ὀργῆς διαβρεχομένην κοιλάδα.

Εἶνε ἀνώμαλος καὶ δασώδης, δύο πλεονεκτῆματα ἐκτιμώμενα ὑπὸ τῶν Παρισίων, οἵτινες ἀγαπῶσι τὴν ἐξοχήν.

Ἡ γραφικὴ αὐτῆ μικρὰ γωνία εἶνε ὡς ὄασις, κειμένη μετὰ τῶν δύο γυμνῶν ὄροπέδιων, ἅτινα περικυκλοῦσι τὸν ἀνω Σηκουάναν, καὶ τὰς πλουσίας καὶ κατηφεῖς πεδιάδας τῆς Βῶς. Ἀπωτέρω δὲ τῶν συμβολῶν τῆς Ὀργῆς καὶ τῆς Ὑβέτης φαίνεται μάλιστα ὠραῖον δάσος.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἐνταῦθα δύναται τις καὶ ν' ἀρέσκηται καὶ νὰ κρύπτηται.

Ὁ κύριος Λεκὸν ἐξετίμα μετ' ἰδιαιτέρας ἐπόψεως ἅπαντα ταῦτα τὰ πλεονεκτῆματα.

Ἐσκέπετο ὅτι τὰ περίχωρα τοῦ Σαβινύ θὰ ἦσαν τῆς ἐντελοῦς ἀρσεκείας τοῦ Τολβιάκ, καὶ ὅτι ἂν ἔστησεν εἰς μέρος τι τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, θὰ ἐξέλεξε τὴν χώραν ταύτην, διατεθειμένην ἐξεπιτηθεὶς διὰ τὸν δι' ἐνεδρῶν πόλεμον καὶ διὰ τὸν μονήρη βίον.

Κἄτι ἔλεγεν αὐτῷ ὅτι τὸ κέντρον τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ὑπόπτου τούτου προσώπου θὰ εὐρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ τῶν φαράγγων, τῶν λογχοῦν καὶ τῶν ρυάκων ἐκεῖνων.

Ἠκιστα ἐνδιέφερον αὐτὸν ἡ κώμη, καίτοι κτισμένη ἐπὶ θελκτικῆς κλιτύος. Δὲν ἦτο πιθανὸν ὅτι ὁ Τολβιάκ ἐξέλεξεν ἐκεῖ κατοικίαν, διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ ζῆσθαι μυστηριωδῶς ἐντὸς χωρίου ἢ καὶ ἐντὸς πόλεως.

Ὅπως ἐπιχειρήσῃ ὅμως ἐρεύνας μετὰ τινος ἐλπίδος ἐπιτυχίας, τὸ πρῶτον πρᾶγμα, ὅπερ ὄφειλε νὰ πράξῃ, ἦτο νὰ σχετισθῇ καὶ νὰ συνομιλήσῃ μετὰ πρόσωπα καλῶς πληροφορημένα.

Ὁ κύριος Λεκὸν ἐνεκατέστη ἐν πρῶτοις εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς «Μεγάλης

Ἐλάφου», τὸ καλλίτερον τοῦ τόπου.

Ὁ κύριος Βονασῶν, ἰδιοκτήτης τοῦ καταστήματος τούτου, κατόκει εἰς Σαβινύ πρὸ πολλῶν ἐτῶν, καὶ ἐγίνωσκεν ὅλον τὸν κόσμον μέχρις ἀποστάσεως τριῶν λευγῶν.

Ἐγίνωσκε τὴν πηγὴν καὶ τὸ ἀκριβές ποσὸν τῶν περιουσιῶν, τὰς συγγενείας καὶ τὰς οἰκογενειακὰς ἑριδας, τὰς σκανδαλώδεις ἱστορίας καὶ μυρία ἄλλα ἀκόμη πράγματα.

Περίεργος ἐκ φύσεως, καὶ καλῶς πληροφορημένος, ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του, ἦτο ἐπὶ πλέον ὀμιλητικὸς καὶ μάλιστα φλύαρος.

Ὁ Ναβάβ, καταστάς κύριος Ἀριστείδης Σαλουμῆ, οὐδόλως παρημέλησε ν' ἀντλήσῃ πληροφορίας ἐκ τῆς αὐτῆς πολυτίμου πηγῆς, ἵνα δὲ ἀποκτήσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ ξενοδόχου, ἐζήτησε τὸ καλλίτερον τοῦ ξενοδοχείου δωμάτιον καὶ ἐκλεκτὸν πρόγευμα.

Οὐδόλως, ἄλλως τε, παρημέλησε νὰ δηλώσῃ τὴν ἰδιότητά του ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ μεγάλου οἴκου Ραφσὸν καὶ Γένκενς, καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ ὅτι προϋτίθετο νὰ ἐπισκεφθῇ ὄλους τοὺς πλουσίους, ἵνα προτείνῃ αὐτοῖς τὰ ἐξαιρετὰ προϊόντα του.

Ἡ ἀφιξίς εἰς Σαβινύ ἀντιπροσώπου κάμνει πάντοτε αἰσθητὴν, διότι οἱ ἀντιπρόσωποι οὗτοι τοῦ ἐμπορίου δὲν σταματῶσι σχεδὸν ἢ εἰς πόλεις κάπως σπουδαίας, ἄλλως τε δὲ πολλοὶ κάτοικοι τῶν περὶ χώρων προμηθεύονται κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τοὺς Παρισίους τ' ἀναγκαιοῦντα αὐτοῖς.

Ὁ ἀπεσταλμένος ὅμως τῶν κκ. Ραφσὸν καὶ Γένκενς, ὅστις ἐπῶλε οἶνους πέντε φράγκα τὴν φιάλην τὸ ὀλιγώτερον, ὄφειλε νὰ κάμῃ, καὶ ἔκαμε πράγματι, αἰσθητὴν.

Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς «Μεγάλης Ἐλάφου» ἠθέλησε νὰ προετοιμάσῃ ὁ ἴδιος πρόγευμα τοῦ ξένου του, ὅταν δὲ παρετέθη ἡ τράπεζα, ἵνα τιμῆσῃ αὐτὸν περισσότερον, τὸν ἠρώτησεν ἂν θὰ τῷ ἦτο εὐχάριστον νὰ ἔχη ὡς συνδαιτημόνα ἓνα ἐκ τῶν ἰσχυρῶν τοῦ τόπου.

Ὁ κύριος Λεκὸν δὲν ἠρνήθη, καὶ καλῶς ἔπραξε, διότι εἰς τὴν συνάντησιν ταύτην ἡ τύχη ἠνύνησεν αὐτόν.

ΛΓ'

Ἡ συνδιαίτησις μεθ' ἐνὸς τῶν προυχόντων τοῦ Σαβινύ ἤρσεκε πολὺ τῷ κυρίῳ Λεκὸν, ὅστις ἐζήτηε μόνον πληροφορίας, δὲν ἠθέλησεν ὅμως νὰ δεῖξῃ μεγάλην προθυμίαν, ἵνα διατηρήσῃ τὴν θέσιν του ὡς ἀντιπροσώπου μεγάλων ἐπιτηδῶν.

— Ἐχω τὴν συνήθειαν νὰ τρώγω μόνος, εἶπεν εἰς τὸν ξενοδόχον.

— Τότε, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Βονασῶν, ὁ κύριος δὲν ὁμοιάζει μετὰ τοὺς Γάλλους ταξειδιώτας. Ὅλοι κάμνουν μούτρα ὅταν τοὺς λέγω ὅτι δὲν ἔχομεν κοινὸ τραπεζεῖ.

— Ἐχουν δίκαιον, βέβαια! ἡ κοινὴ τράπεζα εἶνε ἀξιολόγον πρᾶγμα. Κάμνουν παιγνίδια καὶ στοιχήματα εἰς τὸ φρούτον. Ἐμπρὸς ὁ καμπανίτης.

— Ἀλήθεια, αὐτὸ σὰς ἀρέσει ;

— Πάρα πολὺ, καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι ἔκαμνα καλὰ τὸ μέρος μου ἄλλοτε, ὅταν ἐταξείδευα διὰ λογαριασμὸν μιᾶς ἐμπορικῆς οἰκίας τῆς Σέττης. Τώρα ὅμως, ἡ τάξις εἶνε εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Οἱ προϊστάμενοί μου δὲν θέλουν νὰ γελᾶ κανεὶς μὲ τοὺς συντρόφους του. Λέγουν ὅτι αὐτὸ βλάπτει τὰς ὑποθέσεις. Ἄνοησῖαι, ἀγαπητέ μου, ἀλλ' οἱ Ἄγγλοι τέτοιοι εἶνε. Ἄν τοὺς ἀκούη κανεὶς δὲν πρέπει ποτὲ νὰ βάλῃ τὸ ποδάρι μέσῃ εἰς τὸ καφφνεῖον, καὶ μεταξύ μας, ἐγὼ δὲν τὸ ἐνοῶ αὐτό.

— Θὰ ἦτο μεγάλο κρίμα, διότι ἔχω ἕνα καφφνεῖον εἰς τὴν πλησίον αἴθουσαν. Τὸ κρατεῖ ἡ γυναῖκά μου καὶ δὲν σερβίρουν παρὰ ποτὰ πρώτης ποιότητος.

— Θὰ τὸ ἰδοῦμε μετὰ τὸ πρόγευμα, κύρ Βονασών, ἀφοῦ μάλιστα αἱ διασκευασεις δὲν τρέχουν εἰς τοὺς δρόμους τοῦ Σαβινύ, καὶ δὲν θὰ κάμω πολλὴν ὄραν ἕως ὅτου νὰ τελειώσω τὸ γυρὸν μου εἰς τὰ καλὰ σπίτια.

— Ὡ! αὐτὸ βέβαια. Ἐδῶ δὲν ἔχετε μεγάλα πράγματα νὰ κάμετε, εἰς τὰ περίχωρα ὅμως ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα. Ὅλοι εἶνε ἐκατομμυριοῦχοι. Γνωρίζω περισσοτέρους ἀπὸ δέκα πέντε, οἱ ὅποιοι δὲν θὰ εὔρουν τὸ κρασί σας τῆς Μαλάγας πολὺ ἀκριθόν. Νά! ἐδῶ ὑπάρχει ἕνας ἔμπορος τῆς Τουλούσης, ὁ ὁποῖος δὲν πωλεῖ ἄλλο ἀπὸ πλακοῦντας μὲ σηκῶτι παπιῶν, καὶ κρύα φαγητὰ τῆς Νεράκ. Ἐνας ἀστείος ἄνθρωπος, σὰς βεβαιῶ. Θὰ τὸν ἀνταμώσετε εἰς τὸ καφφνεῖον, καί, ἂν θέλετε, θὰ σὰς παίξῃ μιὰ παρτίδα μπιλιάρδο μὲ τὴν μύτη του. Αὐτὸς λοιπόν, ἂν καὶ ἦλθε προχθές, ἔκαμεν ἕως τώρα χρυσαῖς δουλειαῖς. Πρέπει ὅμως νὰ ποῦμε ὅτι ἔτρεξε εἰς ὅλους τοὺς πύργους καὶ ἀκόμη εἰς ὅλας τὰς ἐπαύλεις μεταξύ Ἐπιναί, Βιλμοσσόν καὶ Μορσαί.

— Ἐνας ἄνθρωπος ποῦ κάμνει καρμπούλες μὲ τὴν μύτην του, διάβουλε! θὰ εἶνε περιέργον πρᾶγμα αὐτό, καὶ πολὺ θὰ εὐχαριστηθῶ νὰ τὸν ἰδῶ, εἶπε μετὰ σπουδῆς ὁ κύριος Λεκὸκ.

Δὲν ἦτο ἀληθές τοῦτο, διότι δὲν εὐχαριστεῖτο ποσῶς νὰ παρευρεθῇ εἰς τὰ παραδόξα γυμνάσματα, ἅτινα τῷ ἀνήγγελλον, ἀλλὰ προέβλεπεν ὅτι ὁ ἀστείος οὗτος ὑπάλληλος, ὅστις ἐπέστρεφεν ἐκ περιουσίας εἰς τὰ περίχωρα, ἠδύνατο νὰ τὸν πληροφορήσῃ πολλὰ πράγματα.

Ἦλπιζεν ἐπίσης νὰ ἀποσπάσῃ πληροφορίας τινὰς τοῦ ἀστοῦ, ὃν ὁ ξενοδόχος ἔμελλε νὰ τῷ παρουσιάσῃ, διὰ τοῦτο ἔκρινε καλὸν νὰ λάβῃ προηγουμένως πληροφορίας περὶ τοῦ προσώπου τούτου.

— Εἰπέτε μου, κύρ Βονασών, ἐπανελάβην, ὁ κύριος αὐτὸς δὲν εἶνε λοιπὸν ἀπ' ἐδῶ, ἀφοῦ τρώγει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ;

Ὡς πεπειραμένος κωμωδός, ὁ κύριος Λεκὸκ ἔλαβεν ἐξ ὑπαρχῆς τὸν τόνον καὶ τὴν διάλεκτον ἐνὸς οἰουδήποτε Σαλουμή.

Ἐγίνωσκεν ὅτι οἱ κύριοι ἀντιπρόσωποι ἀποκαλοῦσι πάντοτε τοὺς ξενοδόχους διὰ τοῦ ὀνόματός των, διὰ τοῦτο ἀπεκάλει

δαφιλῶς τὸν ἰδιοκτήτην τῆς «Μεγάλης Ἐλάφου» «κύρ Βονασών». Ἡ οἰκειότης αὕτη, προερχομένη ἐξ ἀνθρώπου ἀνήκοντος εἰς τὴν ὑψηλὴν τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἐμπορίου βαθμίδα, εἶχε τὴν ἀξίαν αὐτῆς, ὁ δὲ ξενοδόχος ἐκολακεύετο διὰ τοῦτο.

— Δὲν εἶνε ἀπὸ τὸ Σαβινύ, ἀλλὰ κάθεται ἐδῶ πρὸ πέντε ἐτῶν, εἶπε μειδιῶν. Χωρὶς δὲ νὰ κολακευθῶ, ἐστάθη εὐτυχῆς νὰ εὔρῃ ἕνα ξενοδοχεῖο ὡς τὸ δικό μου.

— Τότε λοιπὸν δὲν εἶνε νυμφευμένος ;

— Αὐτός! Δὲν ὑπάρχει φόβος. Πρῶτον, ἐπέρασεν ἡ ἡλικία του, καὶ ἔπειτα, συχαίνεται τὰς γυναῖκας, τὰ παιδιὰ, καὶ ὄλαις τὰς φροντίδαις τοῦ σπιτιοῦ.

— Τί δουλειὰ κάμνει ;

— Τίποτε. Ἦταν σύντροφος εἰς ἕνα μεγάλο ἐμπορικὸ σπίτι τῶν Παρισίων, καὶ ἐκεῖ ἐκέρδησε πολλὰ χρήματα. Μιὰν ἡμέραν ἐπώλησε τὸ μεριδίον του, ἀγόρασε ἕνα μεγάλο σπίτι εἰς τὸ μέσον τοῦ χωριοῦ, ἦλθε καὶ ἐκάθησε μὲ μίαν γρηθὰ παραμάνα, τὴν ὁποίαν ἔφερε, καὶ ἀπὸ τότε δὲν τὸ ἐκούνησε πλέον ἀπ' ἐδῶ.

— Ἀλλὰ διατί ἐδιάλεξε τὸ Σαβινύ, καὶ ὄχι τὸ Κουρπιβοῦ ἢ τὸ Γροβιλ-Λεπόν ;

— Μὰ τὴν ζωὴ μου, δὲν τὸ εἰξέυρω, καὶ στοιχηματίζω ὅτι μὴτ' αὐτὸς δὲν γνωρίζει τὸ διατί. Εἶνε ἕνας παράξενος ἄνθρωπος ἀπὸ τοὺς πειὸ σπανίους. Φαντασθῆτε πῶς δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ τριγυρᾷ ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ νὰ συνάξῃ ὄλαις τὰς ὀμιλίαις τοῦ τόπου καὶ νὰ τὰς διηγῆται ἔπειτα ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα. Τὸν ἐπίλοιπον καιρὸν ζῆ μόνος του, καὶ δὲν προσκαλεῖ ποτὲ κανένα.

— Ἄ! μὰ αὐτὸς πρέπει νὰ στενοχωρῆται πολὺ. Ἐγὼ, ἂν ἦμουν κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου, δὲν θὰ ἤμποροῦσα νὰ κάμω αὐτὴν τὴν ζωὴν. Εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ ζῆ κανεὶς ὅπως οἱ προϊστάμενοί μου, οἱ ὅποιοι δὲν πίνουν ποτὲ παρὰ τσάι, καὶ περνοῦν ὄλαις τὰς Κυριακαῖς των μὲ τὸ νὰ ψάλλουν τοὺς ψαλμούς.

— Ὁ κύρ Φουινῆ δὲν πίνει μάλιστα ποτὲ τσάι, πίνει καθαρὸ νεράκι εἰς τὸ σπίτι του. Δέχεται ὅμως, παραδείγματος χάριν, κρασί τοῦ Βορδῶ, τῆς Βουργονίας καὶ καμπανίτην, ὅταν τοῦ τὸ προσφέρουν.

— Ἴσως διὰ νὰ τοῦ προσφέρουν ἔρχεται καὶ προγευματίζει ἐδῶ ;

— Ὅχι, ἀλλὰ διὰ νὰ κωλολογήσῃ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Σαβινύ καὶ νὰ διηγῆται τὰ παιγνίδια ποῦ ἡ γυναῖκες παίξουν εἰς τοὺς φίλους του ...

— Εἶνε εὐγενὴς αὐτὸς ὁ κύριος Φουινῆ σας, καὶ εἶμαι περιέργος νὰ κάμω τὴν γνωριμίαν του, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Ἀριστείδης Σαλουμή. Ἀλλὰ τί σὰς κάμνει νὰ πιστεύετε ὅτι θὰ ἔλθῃ εἰς ὀλίγον ; Μοῦ εἶπατε ὅτι τρώγει εἰς τὴν οἰκίαν του.

— Τὸ βράδυ, μάλιστα. Ἡ δούλα τοῦ κάμνει πῖαν σοῦπαν, τὴν τρώγει καὶ πλαγιάζει. Κάθε πρωὶ ὅμως, εἰς τὰς δέκα ἀκριθῶς, ἔρχεται διὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἔχω κανένα ταξειδιώτην, καὶ ὅταν ὑπάρχῃ κανεὶς, βάζω δύο πιάτα.

— Ὅπως δῆποτε παράξενη μανία.

Καὶ ἂν ὁ ταξειδιώτης δὲν τὸν θέλει ;

— Βέβαια! δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸν ὑποχρέωσω, ἀλλ' αὐτὸ δὲν συμβαίνει σχεδὸν ποτὲ. Τὸν δέχονται πάντοτε, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἀστευθεῖν μαζὺ του. Ὁ Ταμβουρνάκ, αὐτὸς ὁ ὑπάλληλος ποῦ ἔμπορεύεται τοὺς πλακοῦντας, τὸν ἔκαμε προχθές νὰ γυρίσῃ ὡς τὸ γαϊδοῦρι.

— Δὲν θὰ εἶνε μαζὺ μας ὁ Ταμβουρνάκ ; ἠρώτησεν ὁ κύριος Λεκὸκ, ὅστις ὑπελόγιζεν ὀλίγον ἐπὶ τῶν φλυαριῶν τοῦ Γασκῶνου τούτου.

— Ὅχι τώρα τὸ πρωὶ. Πῆγε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βιλμοσσόν καὶ εἰς τὸ δρόμο θὰ ἔφαγε στὸ ποδάρι. Θὰ ἔλθῃ ὅμως χωρὶς ἄλλο εἰς τὸ καφφνεῖον τὸ μεσημέρι. Συλλογίζομαι ὅτι ἐκτύπησαν ἡ δέκα καὶ ὁ κύρ Φουινῆ δὲν ἐφάνηκε ἀκόμη. Δὲν θὰ ἀργήσῃ ὅμως, διότι εἶνε τακτικὸς ὡς ἡ ρολόγι... Πιστεύετε, ὅτι μοῦ πληρόνει τὸ πρόγευμά του τριάντα σόλδια, καὶ ὅτι τρώγει διὰ τέσσαρας ; ... Ἄ, μὰ εἶνε ἐντροπή! ἕνας ποῦ ἔχει τοῦλάχιστον σαράντα χιλιάδες φράγκα εἰσόδημα, καὶ εἰς χρεώγραφα μάλιστα ... καὶ ἀποδείξει ὅτι πηγαίνει δύο φοραὶς τὸ χρόνο εἰς τὸ Παρίσι διὰ νὰ πάρῃ τὰς ἐξαμηνίας του ... νά, τὸν Ἰανουάριον ἔκαμε τὸ ταξειδάκι του καὶ ἔφερε πολλὰ χαρτονομίσματα ... κανεὶς ὅμως δὲν εἰξέυρει τί κάμνει.

Ἡ ἐνδιαφέρουσα αὕτη συνδιάλεξις ἐγένετο ἐπὶ τοῦ κατωφλοῦ τῆς θύρας τῆς «Μεγάλης Ἐλάφου», ὁ δὲ κύριος Λεκὸκ παρέτεινε αὐτὴν ἐξεπίτηδες, διότι ἐγίνωσκεν ἐκ πείρας ὅτι μανθάνει τις πάντοτε κατὰ συνομιλιῶν μετὰ ξενοδόχου.

Ὁ κύρ Βονασών οὐδὲν μυστικὸν ἀπέκλυψεν αὐτῷ ἄχρις ὥρας, τὰ δύο ὅμως ἄτομα, περὶ ὧν εἶχε κάμει λόγον, ἠδύνατο νὰ ὦσι κατάλληλα ὅπως παρέξωσι πληροφορίας τινὰς, διὰ τοῦτο περιέμενε μετὰ τινος ἀνυπομονησίας τὴν στιγμήν νὰ συναντηθῇ μετ' αὐτῶν. Δὲν περιέμενε ἐπὶ πολὺ.

— Τί σὰς ἔλεγα ; ἀνέκραξεν ὁ ξενοδόχος. Νά, ὁ κύριος Φουινῆ, στρέφει τὴν γωνίαν τῆς πλατείας τῆς Ἐκκλησίας.

— Τότε, πηγαίνω νὰ καθήσω εἰς τὸ τραπέζι, εἶπεν ὁ ψευδὴς ἀντιπρόσωπος. Αὐτὸ θὰ σὰς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸν κόπον νὰ μοῦ τὸν παρουσιάσετε, ὅπως λέγουν ἐκεῖ κάτω, εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Βίπέτε του ὅτι ἀγαπῶ νὰ γελῶ, καὶ ὅτι δὲν δειλιῶ νὰ πληρώσω μίαν ἐκλεκτὴν φιάλην. Αὐτὸ θὰ τὸν κάμῃ νὰ εὐθυμήσῃ, καὶ θὰ τοῦ λύσῃ τὴν γλώσσαν.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔτρεξεν εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἔνθα εἶχε τεθῆ παροψὶς ἐπὶ στρογγύλης τραπέζης, κεκαλυμμένης διὰ τραπεζομανθῆλου λίαν λευκοῦ.

Ἡ «Μεγάλη Ἐλάφος», ἔνθα δὲν ἐσύχναζον σχεδὸν εἰμὴ ἰδιοκτῆται καὶ θηρευταί, δὲν εἶχε περιέλθει ἀκόμη εἰς τὸ σημεῖον νὰ ποιῆ χρῆσιν, ὅπως τὰ λίαν συχναζόμενα πανδοχεῖα, κηρωτῶς πανίου, ἐφ' οὗ κατὰ σμῆνην ἐπικαθῆνται αἱ μυταί. Ὁ κύριος Λεκὸκ ἐτοποθετήθη εἰς τρό-

πον ὥστε ὁ συνδαιτημῶν, ὅστις ἐμελλε νὰ καθῆση κατέναντι αὐτοῦ, νὰ εὐρίσκηται ἀντικρὺ τοῦ φωτός, ἤτοι μᾶσθη δὲ ἵνα ὑφάρπαση ἐκ τοῦ δαιτημῶνος τούτου, ὅλας τὰς ὠφελίμους πληροφορίας, ὅσας ἠδύνατο νὰ χορηγήσῃ.

Ἡ θύρα ἠνεψήθη καὶ εἶδε πρόσωπον ὅπερ θὰ εὐηρέσσει τοὺς ζωγράφους καὶ τοὺς μυθιστοριογράφους τῆς σχολῆς τοῦ Βαλζάκ.

Ὁ ξενοδόχος ὤθησε τὸ πρόσωπον τοῦτο ἐντὸς τῆς αἰθούσης, καὶ εἶπε μετὰ σπουδῆς :

— Ἐλάτε λοιπόν, κύριε Φουινὴ! Τὸ πρόγευμα ἐκρύωσε, καὶ ὁ κύριος σὰς περιμένει πρὸ δέκα λεπτῶν.

Μία ἐκ τῶν ἰδιοτροπιῶν τοῦ κύρ Φουινὴ, ἰδιοτροπιᾶν, ἣν ὁ ξενοδόχος εὐχαρίστως ἐκολάκευεν, ἦτο νὰ πιστεύωσιν οἱ διερχόμενοι ταξιδιῶται ὅτι ἔτρωγε συνήθως εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Ἡρέσκετο ἐπίσης νὰ μεταχειρίζεται αὐτὸν οἰκειῶς ὁ κύρ Βονασῶν, ὅστις ἐξηκολούθησεν ὑψῶνων τοὺς ὤμους :

— Διάβολε! ἔπρεπε νὰ εἴσθε πλέον ἀκριβῆς εἰς τὸ γραφεῖόν σας, ἀφοῦ ἄλλην φορὰν εἴσθε σύντροφος μὲ τὸ σπίτι Λερὲ Βερὰρ καὶ Συντροφία.

ΛΔ'

Ὁ κύριος Λεκὸκ ἐνεθυμεῖτο τὰ πάντα, τὰ πράγματα, τὰ πρόσωπα, τὰ ὀνόματα.

Τὸ μνημονικὸν εἶνε ἓν ἐκ τῶν ἀπαραιτήτων πλεονεκτημάτων τοῦ ἐπαγγέλματος. Διὰ τοῦτο προσήλωσε τὸ οὐς ἅμα ἤκουσε τὸν ξενοδόχον ἀπαγγέλλοντα τὸν τίτλον τοῦ ἐμπορικοῦ οἴκου, οὐτινος ὁ εἰς Σαβινὸ ἀποσυρθεὶς ἔμπορος ἦτο ἄλλοτε συνεταιῖρος.

Ἐγίνωσκεν εἰς τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς ποινικῆς δίκης, ἥτις κατέληξεν εἰς τὴν καταδίκην τοῦ υἱοῦ του, οὐδόπως δ' εἶχε λησμονήσει ὅτι ὁ ἐν τῇ ὁδῷ Ἀλβαλέτ δολοφονηθεὶς ὠνομάζετο Πέτρος Λερὲ, ἐκ τοῦ ἐμπορικοῦ οἴκου Λερὲ Βερὰρ καὶ Σα, ἔμπόρων χονδρικῶς ὑφασμάτων.

Ἐπὶ τοῦ ἐμπορικοῦ τούτου τίτλου, ὅπως λέγουσιν εἰς τὴν ἐμπορικὴν γλῶσσαν, δὲν ἐφαίνετο τὸ ὄνομα τοῦ Φουινὴ.

Ἡ σύμπτωσης ἕως ἤξιζε νὰ σταματήσῃ τις, ὁ δὲ κύριος Λεκὸκ ὑπεσέθη ἐν ἑαυτῷ νὰ διαφωτίσῃ τὸ εἰσέτι σκοτεινὸν τοῦτο σημεῖον.

— Ὅταν ἐμπορευόμην, ἐνόμιζα καθῆκόν μου νὰ εἶμαι ἀκριβῆς, ἀπεκρίθη ὁ βραδύνας συνδαιτημῶν. Ἡ ἀκρίβεια εἶνε ἡ εὐγένεια τῶν ἐμπόρων. Τώρα ὅμως ὅπου εἶμαι ἀπλοῦς πολίτης, ἤμπορῶ νὰ κάμνω ὅ,τι θέλω.

Μόλις ὁ κύρ Φουινὴ εἶχε προφέρει δύο μόνον φράσεις καὶ ὁ κύριος Λεκὸκ ἔκρινε τὴν ἀξίαν του.

Τὸ ἐξωτερικόν του, ἄλλως τε, συνεπλήρου τὸν τύπον Παρισινοῦ καταστηματαρχοῦ φθονεροῦ, κενοδόξου, δειλοῦ, φιλέριδος, καὶ οἰηματίου.

Ἄπαντα τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ ἀνετακλῶντο ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του.

Ὁ μικρόσωμος οὗτος ἄνθρωπος, ἰσχνός, ξηρός, ρικνώδης, ἰονθώδης, εἶχε στόμα ἀνευ σχεδὸν χειλέων, ρίνα προμήκην καὶ σῶμα ἀκομψόν.

Ὅταν ἐμειδία, καὶ ἐμειδία συχνά, θὰ ὤμνυε τις ὅτι ἔκαμνε τὸν μορφασμὸν ἐκείνον, ὃν συνήθως κάμνει τις ὅταν τρώγῃ λεμόνιον πράσινον.

Ἦρκει νὰ τὸν παρατηρήσῃ τις, ὅπως ἐνόησεν ὅτι θὰ διήλθε τὸν βίον του παρενοχλῶν τοὺς συνεταιῖρους του, συλλέγων χρήματα, καὶ βοηθῶν μυστικῶς τὴν δικαστικὴν Ἀρχήν.

Ὁ κύριος Λεκὸκ ἐσκέφθη ἀμέσως νὰ παίξῃ τὸν ἐνοχλητικὸν τοῦτον γέροντα ὅπως τὴν κιθάραν.

Δὲν ἐπρόκειτο ἢ νὰ θίξῃ τὰς χορδὰς του διὰ νὰ κάμῃ αὐτὸν ν' ἀποδώσῃ ἤχους ἀηδεῖς μὲν, ἀλλὰ διδακτικούς.

— Κύριε, εἶπε σοβαρῶς, ἔχετε δίκαιον. Ἡ ἐλευθερία εἶνε ἐλευθερία. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἴσοι, διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀρχίσω ἀνευ ὑμῶν νὰ τρώω τὴν ὀμελέταν μου. Φέρετέ την, κύρ Βονασῶν, τὴν προσφιλῆ αὐτὴν ὀμελέταν, καὶ μὴ λησμονήσετε τὴν ἐκλεκτὴν φιάλην, διότι πρέπει νὰ ἔχετε ἐκλεκτὸ κρασί.

Βλέπων ὅτι ἡ σχέσις ἀπεκατέστη μεταξὺ τῶν δύο πελατῶν, ὁ ξενοδόχος ἐγένετο ἄφαντος καὶ ἐπανήλθε μετ' ὀλίγον φέρων πινάκια καὶ φιάλας.

— Ὁ κύριος ταξιδεῦει διὰ κρασιά; ἠρώτησεν ὁ Φουινὴ ἐκδιπλόνων τὸ χειρόμακτρόν του, καὶ θέτων τὸ ἄκρον αὐτοῦ εἰς τὸ ἀνοιγμα τοῦ ἐπενδύτου του.

— Καθὼς τὸ εἶπατε, κύριε, ἀπάντησε μετ' οἰκειότητος ὁ κύριος Λεκὸκ. Ἡξεύρετε ὅτι πρέπει νὰ εἴσθε πολὺ πονηρὸς διὰ νὰ τὸ μαντεύσετε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς;

— Δὲν ἔζησε κανεὶς τριάντα χρόνια μὲ τοὺς μεγάλους ἐμπόρους χωρὶς ν' ἀποκτήσῃ κάποιαν γνώσιν τῶν ἀνθρώπων.

— Καὶ τῶν οἰνοπνευμάτων, ἢ τῶν ἐρίων, ἢ τῶν ἀποικιακῶν προϊόντων. Εἰς ποῖον ἐξ αὐτῶν ἐχορημάτισεν ὁ κύριος;

— Εἰς τὰ ὑφάσματα.

— Λαμπρὸν ἐμπόριον, κύριε, ἐμπόριον ἐθνικόν. Ἡ ὑφαντουργία εἶνε βιομηχανία καθαρῶς γαλλικὴ. Καὶ ἐγὼ εἶμαι καλὸς Γάλλος, μολονότι δὲν ἔχω συχνὰ τὴν εὐκαιρίαν νὰ βλέπω τοὺς Παρισίους, διότι διέρχομαι τὰ τρία τέταρτα τοῦ ἔτους ταξιδεύων εἰς τὰς ἐπαρχίας, καὶ τὸ ἄλλο τέταρτον εἰς Λιβερπούλην.

— Ὁ κύριος ἀντιπροσωπεύει Ἀγγλικὸν οἶκον;

— Τοὺς Ραφσὸν Γένκενς καὶ Σα. Οἴνους τῆς Ἰσπανίας καὶ τῆς Πορτογαλλίας. Ὑποκαταστήματα εἰς Εσπέρς καὶ εἰς Πόρτο. Εἰσαγωγὴ κατ' εὐθείαν. Ἀγοραὶ ἐκ τῶν μερῶν τῆς παραγωγῆς.

— Καὶ ὁ κύριος ἔρχεται εἰς Σαβινὸ διὰ νὰ πωλήσῃ τοὺς οἴνους του;

— Διὰ νὰ κατακλύσω τὸν τόπον καὶ τὰ περίχωρα, ἀγαπητὲ κύριε. Εσπέρς, Ἀμοντιλάδο, Πόρτο, Μαλάγα, Ἀλικάντε, εἰς φιάλας, εἰς βαρέλια. Εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριε Φουινὴ.

— Εὐχαριστῶ, αὐτὰ τὰ ἀποστάγματα τῶν σταφυλῶν ἀντίκεινται εἰς τὴν ἰδιοσυγκρασίαν μου. Ἐχω θερμὸν τὸ σηκῶτι.

— Σὰς φαίνεται. Ἀπόσταγμα σταφυλῶν εἶνε λέξεις σκληραὶ, δὲν θυμῶν ὅμως ποτὲ ὅταν ἀστείουσιν μετὰ τὰ προϊόντα μου... ἀρκεῖ μόνον νὰ μοῦ τ' ἀγοράζουσιν ἢ νὰ μὲ συνδράμουν νὰ τὰ πωλῶ. Σεῖς, δὲν θὰ τὰ ἀγοράσετε, ἀλλὰ θὰ μὲ συνδράματε. Ὁ κύρ Βονασῶν μοῦ εἶπεν ὅτι γνωρίζετε ὅλους τοὺς μεγάλους τοῦ τόπου.

— Τοὺς γνωρίζω... χωρὶς νὰ τοὺς γνωρίσω, καὶ δὲν τοὺς συναναστρέφομαι. Ὅταν ἔζησε κανεὶς τριάντα χρόνια μὲ τοὺς μεγάλους ἐμπόρους τῶν Παρισίων...

— Περιφρονεῖ τοὺς ἐπαρχιώτας, αὐτὸ εἶνε γνωστόν. Ἐπεθυμοῦσα νὰ κάμω καὶ ἐγὼ τὰ ἴδια, ἀλλ' ἔχω τὴν ἀνάγκην των. Σεῖς διαφέρετε. Ἐκάματε τὴν δουλειὰ σας, καθὼς ἔμαθθ.

— Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἐσχημάτισα καλὴν περιουσίαν, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησα ἐντίμως, ἐντιμότερον ἀπὸ τὴν περιουσίαν ἐκείνου τοῦ κολλυβιστοῦ, ὁ ὅποιος ἠγόρασεν ἐδῶ πλησίον γαίας καὶ ἓνα πύργον.

— Εὐγε! δὲν εἴσθε ἄν ἐκείνους τοὺς σημερινούς ἐμπόρους, οἱ ὅποιοι γίνονται ἑκατομμυριοῦχοι καὶ μολαταῦτα ἐξακολουθοῦν νὰ ἐνοικιάζουσιν ἐτησίως δάση διὰ κυνήγιον, καὶ νὰ συναναστρέφονται μὲ κοκότες.

— Ὅχι, κύριε, καὶ τὸ καυχῶμαι.

— Εἰς ὑγείαν τῆς φρονιμάδας σας, κύριε Φουινὴ. Ἡ ἐκλεκτὴ φιάλη τοῦ κύρ Βονασῶν δὲν εἶνε ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν, πίνεται ὅμως, εἶπεν ὁ κύριος Λεκὸκ, πληρῶν τὸ ποτήριον τοῦ δαιτημῶνος του. Αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος νὰ μὴ σὰς προσφέρω φιάλην καμπανίτου. Πάρετε, κύρ Βονασῶν, καὶ φέρετέ μας ἀπὸ τὰς παλαιότερας καὶ δύο μάλιστα.

Συγκινηθεὶς ἐκ τῆς τιμῆς, ἣν ὁ προμηθευτῆς τῶν οἴνων τῆς χερσονήσου ἔκαμνε εἰς τὴν οἰναποθήκην τῆς «Μεγάλης Ἐλάφου», ὁ ξενοδόχος ἔτρεξε νὰ φέρῃ τὰς ζητηθείσας φιάλας.

[Ἐπεται συνέχεια]. X. ΚΑΛΑΪΒΑΚΗΣ

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἡ κερκλή τῆς Χάρτιος ἐπαπέπεσεν ἐπὶ τοῦ στήθους της. Ἡ δύστηνος νεανὶς κατέπεσεν ἐπὶ τῆς πλησιεστέρας ἔδρας ἀτονος, ἐνῶ ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου της ἀκαριαίως ἀπὸ τῆς ὀργῆς μετέπεσεν εἰς ἀποθάρρυνσιν.

— Ἄχ! ἀνέκραξε μετὰ πικρίας, ἐὰν εἶχον τὰ ἔγγραφα, τὰ ὅποια μοῦ ἔκλεψαν!

— Ἐγγραφα; ἠρώτησεν ὁ Ἰούλιος. Ἐπιστολὴν συστατικὴν πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ;